

jehož obdobné použití připouští výklad § 167 c. ř. s., mluví proti tomu, neboť příslušnost se řídí podle toho, u kterého soudu je rozepře zahájena, což jest u první stolice do pravoplatného rozhodnutí (§ 232 a násl. c. ř. s.). Nelze přisvědčiti právnímu názoru, že by byla promeškána lhůta k dovolání, a tím že by byl souzený spor již pravoplatně rozhodnut. Tato lhůta běžela do 21. listopadu 1934, usnesením prvního soudu z 20. listopadu 1934 bylo však vysloveno přerušení sporu, čímž nastaly následky § 163 c. ř. s. a tedy přestal i běh této konečné lhůty. Na tom, kdy bylo usnesení o přerušení sporu doručeno stranám, nezáleží. Poněvadž pak předpoklady § 1 uvedeného vládního nařízení pro přerušení sporu nejsou ani uváděny v pochybnost, správně vyhověl první soud návrhu.

Čís. 14198.

Bylo-li policejním předpisem nařízeno, že »každý vlastník, pachtýř anebo správce domu je povinen chodník před domem při náledí dostatečně posypávati pískem nebo popelem«, — postihuje tato povinnost jen pachtýře, jímž se rozumí i nájemník.

(Rozh. ze dne 23. února 1935, Rv I 543/33.)

Žalobce uklouzl na chodníku před domem, patřícím vlastnický žalované, ale touto pronajatém firmě Adolf S. Pádem se zranil a domáhá se na žalované náhrady škody. P r v ý s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d žalobní nárok důvodem po právu neuznal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Je nesporno, že městským úřadem v J. bylo ve výkonu místní policie (§ 28 čís. 3 zák. ze 16. dubna 1864 čís. 7 z. z. pro Čechy) nařízeno, že »každý vlastník, pachtýř anebo správce domu, je povinen chodník před domem při náledí dostatečně posypávati pískem nebo popelem«. Dovolatel s hlediska § 503 č. 3 a 4 c. ř. s. brojí proti výkladu odvolacího soudu — souhlasícímu s výkladem obsaženým v přípisu městské rady v J. — že v případě propachtování domu tato povinnost sypati chodník postihuje jen pachtýře, a že pachtýřem se rozumí i nájemník a nikoliv jen pachtýř v právním slova smyslu (§ 1091 obč. zák.). Dovolateli však nelze přisvědčiti. Tak jako nerozhodují dle § 6 obč. zák. při výkladu zákonů a podle § 914 obč. zák. při výkladu smluv jen sama slova, nýbrž jejich smysl, tak je tomu i při výkladu uvedeného policejního nařízení. Nehledě tedy k tomu, že již doslov nařízení »každý vlastník, pachtýř, anebo správce domu je povinen chodník posypati« nasvědčuje spíše tomu, že při propachtování má povinnost sypati chodník pachtýř na

místě vlastníka a nikoliv jen vedle něho, lze to usuzovati také z toho, že nelze shledati důvodu, proč by jenom u propachtovaných anebo jiným spravovaných domů byla povinnost sypati chodník rozšiřována na více osob a nezůstala omezena na osobu jedinou. Že pak slovem pachtýř se myslí jen pachtýř v běžném slova smyslu, tedy i nájemník celého domu; vyplývá z toho, že jinak by u převážné části domů v městě J. bylo uložení zmíněné povinnosti pachtýři skoro bezvýznamné a ostatně by pak bylo i uvedení pachtýře ve vyhlášce zbytečné, poněvadž pachtýř (na příkl. hotelu) v právním slova smyslu jest dle § 1096 odstavec 2 a § 513 obč. zák. současně správcem domu (sb. n. s. 39).

Čís. 14199.

Vlastnictví lze převést i k movitým věcem stíženým exekucním zástavním právem. Nevěděl-li nabyvatel o exekucním právu zástavním, a není-li jeho neznalost zaviněna hrubou nedbalostí, nabývá úplného vlastnictví. Nezáleží na tom, že se prodatel dopustil trestného činu.

(Rozh. ze dne 23. února 1935, Rv I 2069/33.)

Žalobci koupili od Antonína H. věci u něho exekučně zabavené k vydobytí pohledávek žalovaných. Uplatňující neobmezené vlastnické právo k těmto věcem domáhají se žalobci, by exekuce na předměty ty byla podle § 37 ex. ř. prohlášena za nepřípustnou. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyhověl odvolání a zamítl žalobu, protože kupní smlouva ujednaná žalobci s dlužníkem o předmětech, které byly už před tím soudně zabaveny, se příčí ustanovením zákona z 25. května 1883 č. 78 ř. z., jest proto nicotná a neplatná pro obě strany a nemůže býti tato nicotnost napravena ani bezelstností nabyvatelů. Ale odvolací soud sám uvádí, že dlužníku není přímo bráněno převést vlastnictví k věcem soudně zabaveným na jinou osobu, ale že jest to možné jen s exekucním právem zástavním, žalobci pak uplatňují vlastnictví neobmezené. Žalovaní v první instanci přímo nepopřeli, že Antonín H. byl vlastníkem věcí, o které ve sporu jde; jen první žalovaná uvedla, že si na vylučované předměty činila nároky Marie H. Vlastnictví lze převáděti i k movitým věcem stíženým exekucním právem zástavním (rozh. č. 12 044 sb. n. s.). Jest pak otázka, jaký vliv tu jeví toto právo na vlastnické právo nabyvatelů. Dlužník Antonín H., který věděl o soudním zabavení vylučovaných předmětů a přes to je prodal žalobcům, jednal proti uvedenému zákonu. Tato vada jeho jednání projevila by účinek nepříznivý i pro ža-